יהי כבוד

Not all versions of יהי כבוד יהי include the identical verses. Rav Amram Gaon adds the last three verses from 'תהלים פרק כ', ווואלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם and אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם and מהלך יעננו מוחד המלך יעננו מוחד המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד, ה' אלקינו נזכיר ביום שלים before the verse of יהי בציון בחר ה' בציון בחר ה' בציון מחקרים בחר לו י-ה" and replaces them with one other. מחקרים בתולדת התפילה on page 45 of his book, מחקרים בתולדת התפילה suggests that Sadyah Gaon removed any פסוק that contained the word ציון in deference to ארץ ישראל omitted any verses that referred to ארץ ישראל because the Roman government which ruled over them deemed references to ארץ ישראל as subversive language. That may further explain why Saadia omitted the first two chapters of פסוקי דומרה לדוד that follow אלקיך ציון לדור ודר הללוקה ימלך ה' לעולם such as ציון which ends chapter 146 of Tehilim and the second

^{1.} According to the Rambam the word: ירה is considered a name of God on its own because it contains the two primary letters of Hashem's name

^{2.} אבי קארל on page 47 of his book, מחקרים בתולדת suggests that Rav Amrom followed this practice so that הי כבוד is preceded by a request for the rescue of the Jewish People.

^{3.} He includes: ישעיהו ח', י') עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל).

verse in the next chapter, 147; i.e. בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס, Hashem is the builder of Jerusalem and He will gather the scattered of Israel.

צבי קארל further posits that the major reason why in צבי קארל the practice developed to omit these verses and chapters was that the majority of those living in in ארץ שראל recited פסוקי דזמרה individually and not in synagogue, the rule they followed in reciting ברכות השחר. Ironically there was a concern that someone passing a home in which an individual was reciting מסוקי דזמרה might overhear the individual mentioning the word: ציון while there was no concern about anyone overhearing the word ציון when passing by a synagogue.

Sadyah replaced chapters 146 and 147 with chapters 135 and 136 of Tehillim, known as הלל הגדול, two chapters which Sadyah viewed as constituting one. He omitted the first two verses of chapter 135 so that the chapter would begin with the verse הללוקה כי טוב זמרה אלקינו כי נעים נאוה תהלה By doing so Sadyah provided that the paragraph opened with a verse that was similar to the verse of provided that the paragraph opened with a verse that was similar to the verse of that the paragraph opened with a verse that was similar to the verse of that began chapter 147 of Tehillim that Sadyah had omitted. It is also possible that Sadya removed those verses because similar words are said in a verse in chapter 135; לסגלתו כי יעקב בחר לו י-ה ישראל. Sadyah may have chosen these chapters as substitutes for the additional reason that chapter 136 ends with the refrain of הדו לקל השמים כי לעולם חסדו Sadyah will into the opening line of chapter 148; הואמים. That created a link between the two verses in that both verses contain the word:

Nusach Roma includes the verse: עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל יקום כי עמנו אנא ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו איטוע מוח לבנו כי בשם לבנו כי בשם לבנו כי בשם מוחלים לג,' כא') קדשו בטחנו כי לא יטוש ה' את עמו which they place before כי לא יטוש ה' את עמו ה' את עמו which they place before ברוך ברוך ברוך ברוך ברוך מוחלים לישמר לי מלך, ה' מלך, ה' מלך מוחלי מוחלי מוחלים לישמר לבעשיו בני ציון יגלו במלכם מוחלים אום אווח מוחלים אווח אווח מוחלים אווח אווח מוחלים אוו

It is important to note that all versions of this collection of יהי כבוד open with the verse of יהי כבוד. This verse may have served as a רשות, a request for permission, to recite the remainder of תפלת שחרית to say הלל יומי, as hinted to

by the Rambam and the Tur⁴. The commentator עמק ברכה, a commentary included in the סידור צלותא דאברהם expresses a similar idea:

שהקדים לפניהם (הלל יומי) פסוק יהי כבוד שהוא כעין התחלה ורשות להשבחות הבאים כי כך רצונו ית"ש שהוא שמח במעשיו וזהו כבודו שנאמר לפניו שירות ותשבחות ונזכיר מעשיו המופלאים.

Translation: The placement of the verse of Yehei Kavod was meant to serve as an introduction to Hallel Yomi. It is the means by which we seek permission to recite verses of song and praise. The verse of Yehie Kavod expresses G-d's desire that his creations heap praise upon Him. By reciting verses of song and praise and referring to G-d's great accomplishments, we honor G-d.

Over time פסוקי דומרה may have grown in importance because of the two collections of verses found in פסוקי דומרה; the פסוקי דומרה at the end of הודו and the collection of יהי כבוד within יהי כבוד. That may have led to פסוקי דומרה becoming a separate section of the daily prayers that became known by that name reflecting that it contained collections of פסוקים. The name of the section remained תהלים despite several chapters of תהלים being added to the section. The name may have remained פסוקי דומרה as a reminder that the section began as a collection of verses.

The development of יהי כבוד is somewhat shrouded in mystery. Why was the unit inserted here and what is its general purpose? What is the theme of this chapter? Why specifically were these verses selected over others? Is there any connection or unifying theme between these verses, and if so what is it?

Before answering these questions we should heed the following comments of the עמק הברכה:

דע והשכל, כי כל דברי הקדמונים ז"ל לא במקרה המה, חלילה, אלא מתוך שכל ומדע ובינה יתירה סדרה הכל. ומזה תבין כי גם הנעלם מאתנו לתת טעם לדבריהם. הכל עשוי בהשכל, עפ'י סוד ה' ליראיו.

Translation: Know and understand, that what the Ancient Ones developed was not accomplished randomly, God forbid. Rather, an order was created after careful research and analysis. We may not always be able to find the reason for what they set forth. Nonetheless, we need to acknowledge that it was all planned with great thought in accordance with secrets that are shared only with those who fear G-d.

 $[\]overline{4.}$ רמב'ם תפילה ז,' יב'; טור אורח חיים סי' נא

The practice of reciting verses from the Torah and Psalms before an important section of prayer was an ancient custom and can be traced back as far as the times of the Talmud. The practice was based on the concept that one must glorify G-d's name by reciting שבחים, praises, before reciting a section of prayer. The concept is described as: 5עלם יסדר אדם שבחו של מקום קודם שיתפלל.

The verse of יהי כבוד may have been chosen to open פסוקי דומרה because the verse is linked to the creation of the world. The Talmud states⁶:

דרש רבי חנינא בר פפא יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו פסוק זה שר העולם אמר בשעת בריאת הדשאים -

Translation: Rabbi Chaninah expounds on the verse 'May the glory of the Lord be forever, may the Lord rejoice in His handiwork that it was said by the angels at the time when Hashem created the plant world.

Psalm 104, from which the verse of יהי כבוד is taken, represents a chapter in which King David describes the wonders of creation. He exclaims in great awe: May the glory of Hashem endure forever. The דר"ק provides the following comment to the verse:

תהלים פרק קד, לא-יהי כבוד. כשהשלים כל מעשה בראשית אמר זה, כמו שאמר בתורה (בראשית א, לא): וירא א-להים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. אמר: הכל מעשיו והם כבודו וישמח בהם, ואם ירצה ישחית הכל וישובו לתוהו ובוהו. וזהו שאמר: המביט לארץ ותרעד.

Translation: When G-d completed creation, G-d composed the verse of Yehei Kvod as the Torah describes (Bereishis 1, 31): And G-d saw all that He had created and He declared it to be very good. This is what G-d meant: all that is on earth represent G-d's creations. They are G-d's honor (Yehei Kvod Hashem L'Olam) and G-d rejoices in their creation (Yismach Hashem B'Ma'Asav). If G-d chooses, He will destroy those creations and restore the world to its chaotic state. That is what is meant by the words in the next verse in Psalms 104: G-d looks towards the earth and the earth trembles.

The commentary שומע תפלה found in the סידור צלותא דאברהם proposes that the verses within יהי כבוד not only correspond with the verses found in תהלה לדוד, that follows יהי כבוד but also serve as a link to the succeeding five chapters of תהלים, each of which begins and

<u>ברכות לב.</u> .5

^{6.} חולין ס.

ends with the word הללוי-ה. In support of his suggestion, we can point to three verses found in הלוי-ה that occupy the same position in the first paragraph of after the first verse of 'הלל עבדי השם הללו את שם ה' That verse is viewed as the words by which the precentor calls out those present and those present respond by reciting the following three verses:

יהי שם ה' מברך, מעתה ועד עולם. ממזרח שמש עד מבואו, מהלל שם ה'. רם על כל גוים ה', על השמים כבודו.

Arguably, the verse of יהי כבוד 'serves the same purpose in introducing the next paragraph and the following five paragraphs. We can point to a further similarity between the two פסוקים. In the opening הלל המצרי of הלל המצרי, humans are described as 'הי כבוד 'הי שם ה' (הי כבוד of פסוק המברי ה' מברך), humans are described as 'יהי שם ה' מברך of מעשיו. The two opening lines also share the response of יהי שם ה' מברך ועד עולם. In that line words found in each opening line are repeated. In הלל המצרי, יהי כבוד חוד שם ה' היהי שם ה' היהי כבוד וווים. In the words that appear again in the second line are 'יהי כבוד ה' יהי כבוד ה' יהי כבוד וווים. 'היי כבוד ה' יהי כבוד וווים ה' יהי כבוד ווווים ה' יהי כבוד וווים ה' יהי כבוד ווווים ה' יהי כבוד וווים ה' יה

The significance of reciting a series of verses in which each succeeding verse includes words from the prior verses is discussed by Y. A. Zeidman in an article entitled: לשוך לעניני חינוך והוראה which he contributed to the לשוך סידור התפילה vol. 8, מאסף לעניני חינוך והוראה. In his opinion, such a series of verses creates a literary chain. He calls that composition style שרשור and points to several examples of שרשור found in Tanach. Compiling verses in which words, paragraphs, verses, or even chapters repeat to form a literary chain is not new. Rav Amrom Gaon calls it שלש שלש לשלש לשלש לשלש לשלש לשלשל לשלשל לשלשל לאויה משלות המשלח לשלויה בתר הללויה בתר הללויה בתר הללויה בתר המעלות אחרים מהלים שרשור להמשלח להמשלח להמשלח להמשלח להמשלח להמשלח להמשלח להמשלח להשלח להמשלח לה

In יהי כבוד, we find many words and phrases repeat within the verses. Zeidman points to the following:

^{7.} We find a similar idea in ברכת הזימון where the precentor calls to those present by saying רבותי נברך, and those present respond with the same verse found in הלל ; i.e. יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם.

<u>כי</u> הוא אמר ויהי	יהי כבוד <u>ה'</u> לעולם
<u>כי</u> בחר ה' בציון	ישמח <u>ה'</u> במעשיו
<u>כי</u> יעקב בחר לו י-ה	יהי שם <u>ה'</u> מברך
<u>כי</u> לא יטוש י-י עמו	
ה' הפיר <u>עצת</u> גוים	<u>ה'</u> שמך לעולם
<u>ועצת</u> י-י היא תקום	<u>ה'</u> זכרך לדר ודר
<u>עצת</u> י-י לעולם תעמד	<u>ה'</u> על השמים כבודו
	<u>ה'</u> בשמים הכין כסאו
רם על כל גוים י-י, על <u>השמים</u> כבודו.	<u>ה'</u> מלך ה' מלך ה' ימלך
י-י <u>בשמים</u> הכין כסאו, ומלכותו בכל	<u>ה'</u> מלך עולם ועד
משלה.	<u>ה'</u> הפיר עצת גוים
ישמחו <u>השמים</u> ותגל הארץ, ויאמרו	
בגוים	

Zeidman cites the ברכות מלכיות, ושופרות, ושופרות, ושופרות, three of the ברכות מלכיות, three of the ברכות, three of the ברכות מוסף ראש השנה שרה של מוסף ראש השנה שרה as further examples of שמונה עשרה. The three sections of which express from the Torah, three from the Sriptures, and three from the Prophets, תורה, כתובים נביאים, and one last verse taken again from the Torah all of which express similar themes.

The commentary עמק ברכה provides a further reason why these verses were

chosen to be part of יהי כבוד. He notices that the verses contain words that mirror the שבחים, words of praise, found in the verses of תהלה לדוד. The following chart shows the linkor or the parallels between the words found in יהי כבוד and those present in אשרי.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתְּדָּ	יְהִי כְבוֹד -יִיָ לְעוֹלָם
תְּהַלֶּה לְדָוִד, אֲרוֹמִמְךּ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶדְ, וֹאֲבַרְכָה שִׁמְךּ לְעוֹלֶם וָעֶד. בְּכָל יוֹם אֲבַרְכֵדָ, וַאָהַלְלָה שִׁמְדּ לְעוֹלֶם וַעֶד.	<u>יָהִי שֵׁם יְ-יַ מְבֹרָדְּ, מֵ</u> עַתָּה וְעַד עוֹלָם.
<u>גָדוֹל יִי וּמְהַלָּל מָאֹד,</u> וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֲקֶר.	מִמְּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ, <u>מְהַלָּל שֵׁם יִיַ.</u>
דּוֹר לִדוֹר יִשַׁבַּח מַעֲשֶׂידָ, וּגְבוּרֹתֵידְ יַגְּידוּ.	יָיָ שִׁמְדְּ לְעוֹלָם, <u>יִיַ זִכְרְדְּ לְדֹר וַדֹר.</u>
<u>מַלְכוּתְדְּ מַלְכוּת כָּל עוֹלַמִים, וּמֶמְשַׁלְתְּדְּ</u> בַּכָל דֹר וָדֹר.	יָנָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ, <u>וּמַלְכוּתוֹ בַּכּּל</u> <u>מַשֵּׁלָה.</u>
ַבּ <u>בוֹד מַלְכוּתָדְּ יֹאמֵרוּ, וּ</u> גְבוּרָתְדְּ יְדַבֵּרוּ.	יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאֶרֶץ, <u>וִיֹאמְרוּ בַּגּוֹיִם,</u> יִי <u>ַ מַלָד</u> .
לְהוֹדְיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָי <u>ו, וּכְבוֹד הַדֵּר</u> מַלְכוּתוֹ.	יַיַ מֶלֶדְ, יָיַ מֶלֶדְ, יָיַ יִמְלֹדְ לְעֹלֵם וַעֶד.
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת כָּל אֹהֲבָיו <u>, וְאֵת כַּל הַרְשַּׁעִים</u> יַשְׁמִיד.	ּיָנָ מֶלֶדְ עוֹלָם וָעֶד, <u>אַבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ.</u>
<u>חַנּוּן וְרַחוּם יִיָ, אֱרֶךְ אַפֵּיִם</u> וּגְדָל חֶסֶד.	וָהוּא רַחוּם יָכַפֵּר עַוֹן וְלֹא יַשְׁחִית, וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ, וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ.
קַרוֹב יִי לְכָל קֹרְאַיוּ, לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בָּאֵמֶת. רְצוֹן יְרָאִיו יַעֲשֶׂה, וְאֶת שׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִיעֵם.	<u>יִיַ הוֹשִׁיעָה, הּמֶּלֶדְּ יַעְנֵנוּ בִיוֹם קַרְאֵנוּ.</u>

There are also many phrases and words in יהי כבוד which are duplicated in the verses that constitute הלל יומי. That serves as a basis to conclude that יהי כבוד as well.

The דעת מקרא באווי explains that the verse of יהי כבוד can be viewed as representing a ברכה. He compares the contents of the verse to what we say about an earthly king. Concerning him, we say: יחי המלך פלוני לעולם but we cannot say that

about the מלך מלכים מלכים. Concerning the רבונו של עולם we say instead: יהי we say instead: יהי כבוד ה' לעולם. In the opinion of the commentary, this reflects man accepting G-d's sovereignty.

Let us now attempt to find a common theme that runs through the verses found in קבלת על מלכות שמים. One theme that the verses share is יהי כבוד; accepting G-d's hegemony. For example, we proclaim בכל משלה. The words: משלה represent משלה ומלכותו בכל משלה. The words: משלה ומלכותו בכל משלה represent משלה והיסכומיים וחגל מלכות שמים וחגל משלח that Hashem established His throne in heaven and that His kingdom reigns over all. The same theme appears in the next verse; i.e. ישמחו השמים ותגל ותגל the heavens will be glad and the earth will rejoice; they will proclaim among the nations that Hashem is King. In the next line: י-י מלך, י-י מלך לעלם ועד G-d as king three times.

The theme of קבלת על מלכות שמים is also revealed by the response that the people give to the first verse, יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם, which is similar to the response that the people give to ברוך שם כבוד מלכותו namely מעולם ועד. May the name of Hashem be blessed from now until eternity.

We can therefore conclude that the paragraph that begins with the אחלם סל להי לדוד אמר מצא assembled to serve one of several possible functions; to introduce תהלה לדוד that are recited every day, to introduce הלל יומי that are recited every day, to introduce the various verse which gives this section it name of מסוקי דומרה or to serve as the means by which the precentor announces to those present that they should prepare themselves to perform קבלת עול מלכות שמים. That it contains eighteen מסוקים reflects that it may have been composed as an introduction to the Amidah. The paragraph may have been assembled as early as the time of the Talmud since the opening verse of יהי כבוד is discussed in the Talmud. Alternatively, it may have been put together during the period of the Geonim since it is referred to in מסכת סופרים of the Geonim.

It is interesting to note that first two verses of יהי מבוד appear once again in a collection of verses in תפלת ערבית, the evening prayer, recited by Ashkenazim in the Diaspora. Right after the doxology of the four mini blessings; i.e. ברוך ה'

לעולם אמן ואמן ברוך ה' מציון שכן ירושלים הללוי--ה ברוך ה' אלקים קי לעולם אמן ואמן ברוך ה' מציון שכן ירושלים הללוי-ה ברוך את כל הארץ ישראל עשה נפלאות לבדו וברך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ, we recite the verse of יהי שם and יהי מולה וו In that paragraph, we recite eighteen שמונה עשרה of תפלה ast well corresponding to the שמונה עשרה. Thus one can clearly see that this verse was used as an introduction to a collection of verses.